

РЕШЕНИЕ

№ 28840

гр. София, 16.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в публично заседание на 22.06.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **6117** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП). Образувано е по жалба на Б. Л. К., чрез процесуален представител адв. В. М., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-1204-000239 от 23.02.2026 г. по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „бб“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца, издадена от началник група към Областна дирекция на МВР – С., сектор „Пътна полиция“.

В жалбата се твърди, че оспорения акт е издаден в нарушение на процесуалните правила и материалния закон, тъй като липсват данни за поведение на водача, представляващо нарушение на ЗДвП. Доводите се поддържат в съдебно заседание от адв. М., който акцентира, че установената от органа фактическа обстановка е различна от действителната. Не е налице съставомерно движение на автомобила в лентата за принудително спиране. Представя писмена защита. Претендира отмяна на акта и присъждане на разноски по списък.

Ответникът - началник група към Областна дирекция на МВР – С., сектор „Пътна полиция“, не изразява становище по жалбата. В писмо, придружаващо административната преписка, прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 23.02.2026 г. срещу Б. Л. К. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № А. за това, че на 14.10.2025 г. около 12:32 часа в [община] на път автомагистрала Т. /в района на 43+448 км, мотел И. с посока на движение към [населено място]/, управлява МПС – Рено М. С. с рег. [рег.номер на МПС], собственост на И. Б. П., движейки се в лентата за принудително спиране. Нарушението е заснето с камера на НТУ. АУАН е съставен на основание преписка вх. № 1204р-674/26г. по описа на ОДМВР С. за констатирано нарушение на чл. 58, т. 4, пр. 2 ЗДвП. АУАН е връчен на нарушителя, който е вписал обяснение, че спирането се е наложило за облекчаване на физиологичните нужди на 2-годишното дете на жалбоподателя.

При тези описани в АУАН данни е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП, с която за извършеното от Б. Л. К. нарушение на чл. 58, т. 4, пр. 2 ЗДвП е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства, документите, приобщени към административната преписка. Събрани са гласни доказателствени средства. Свидетелката И. Б. К. заявява, че на посочената в АУАН дата семейството ѝ се е прибиращо от [населено място] и на връщане на към [населено място], се е наложило да спрат, тъй като 2-годишната им дъщеря, която тогава е била в процес на отвикване от памперси, е започнала да плаче интензивно. За да реагират на физиологичните нужди и предвид големия обем на багажа в автомобила, се е наложило да отбият в аварийната лента. Там са преместили предната седалка, за да освободят място за детско гърне, и са свалили детето от обезопасеното столче. Свидетелят посочва това като единствена причина за спирането.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнoleгитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2б не се издава и табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство не се отнемат, ако глобата за извършеното нарушение бъде заплатена в момента на налагането ѝ. Когато в срока по чл. 171, т. 2б глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната административна мярка се прекратява.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на ОДМВР – С., със Заповед № 517з-613/17.02.2026 г. /л. 17/ е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ

по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“, т. 6 и т. 7 от ЗДвП, сред които по т. 3 от раздел I - началниците на групи в сектор „Пътна полиция“. В такова качество е издадена и оспорената заповед, видно от приложената на л. 18 заповед № 8121к-5190/05.06.2025 г. и Акт за встъпване в длъжност от 10.06.2024 г. /л. 20/. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон и не съответства на законовата цел.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ на ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.), предвижда налагането на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство на управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8.

Посочената разпоредба съдържа различни състави на нарушения, при които се налага едно и също административно наказание на водача. В конкретния случай не е индивидуализирано кое от описаните в текстовата част на заповедта деяния на водача съставляват административно нарушение, включено в обхвата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ на ЗДвП. Безспорно цитираното в акта нарушение на чл. 58, т. 4 ЗДвП не е сред предвидените в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“, за които се налага ПАМ. Тази липса на конкретизация означава неустановеност на посоченото в ЗППАМ правно основание, въз основа на което е упражнена компетентността, тъй като от нейното съдържание не може да се установи коя от посочените в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ на ЗДвП законови хипотези приема, че е налице административния орган. Установеното нарушение не може да бъде санирано в хода на съдебното производство и води до извод за незаконосъобразност на обжалваната заповед.

На следващото място, жалбоподателят не отрича, че е спрял в аварийната лента. Преминаването от активната лента към мястото за спиране логично изисква минимално движение в лентата за принудително спиране с цел намаляване на скоростта и безопасност. Това краткотрайно придвижване е част от самата маневра по спиране и не създава самостоятелно движение в аварийната лента по смисъла на чл. 58, т. 4, пр. 2 ЗДвП. Поради това съдът приема, че съставът на административното нарушение не е доказан по несъмнен начин. Представеният снимков материал също не променя този извод. Той визуализира автомобила в лентата за принудително спиране, но не показва съставомерно движение в нея.

Наред с това, при установените факти по делото неясно е как наложената ПАМ би изпълнила и иманентно присъщите за всяка ПАМ превантивни или преустановителни цели и функции, доколкото процесната мярка е наложена повече от четири месеца след извършване на нарушението. Това означава, че оспорената заповед се явява издадена в противоречие с целта на закона и в нарушение на принципа на чл. 6 АПК, съгласно който административните актове следва да ограничават правата и законните интереси на гражданите само доколкото това е необходимо за постигане на целта, за която са издадени. Административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни

интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, а когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или организации, се прилагат онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин ще се постигне целта на закона. Административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Посочените принципни правила целят съответствие между преследваната законова цел и средствата за нейното постигане, както и постигане на баланс между обществените и личния интерес. В случая към датата на издаване на ЗППАМ, четири месеца след датата на нарушението, дори да е имало противоправно деяние, то същото отдавна е било преустановено. По делото липсват доказателства за причините, поради които е било наложително да се приложи принудителна административна мярка, както и кои предвидени от закона интереси се защитават чрез нея.

В обобщение на изложеното съдът преценява обжалваната заповед като незаконосъобразна и като такава е дължима отмяната ѝ.

С оглед изхода на спора основателно е искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски, които възлизат на 525,11 евро, от които 5,11 евро – държавна такса и 520,00 евро – заплатен в брой адвокатски хонорар. Размерът на адвокатското възнаграждение не е прекомерно, тъй като съответства на обема на извършената от процесуалния представител работа и е в рамките на предвидения минимален размер съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-1204-000239 от 23.02.2026 г., издадена от началник група към Областна дирекция на МВР – С., сектор „Пътна полиция“.

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи - С. да заплати на Б. Л. К. разноски по делото в размер на 525,11 евро /петстотин двадесет и пет евро и 11 цента/.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.